

Az üres szék

Egy kis faluban élt egy öreg, rákos beteg ember. Halálán volt. A lánya megkérte a falu papját, látogassa meg az apját, és imádkozzon vele.

Amikor a plébános megérkezett a házba, az öreg férfi ágyban feküdt. Néhány párna támasztotta alá a fejét. Az ágy mellett egy üres szék állt. A lelkész feltételezte, hogy a lány tájékoztatta apját az ő látogatásáról, és így szólott: „Úgy vélem, ön várt engem!” Mire ő: „Nem. De hát kicsoda ön?” – „En vagyok az egyházközség új papja”, felelte. „Amikor megláttam az üres széket, azt gondoltam, ön tudta, hogy jövök.” – „Ó, igen, az üres szék”, mondta az öreg. „Megtenné, hogy becsukja az ajtót?” A lelkész kissé elcsodálkozott, és becsukta az ajtót.

„Ezt még sosem meséltem el senkinek”, kezdte a beteg. „Egész életemben nem tudtam, hogyan kell imádkozni. A papunk vasárnaponként gyakran beszélt az imádságról, de az túl magas volt nekem. Végül elszántam magam, s egy napon bevallottam neki, hogy sem-

mit sem tudok kezdeni az imádságról szóló fejtegetéseivel. Erre ő levett a polcra egy könyvet, amely a kontemplatív imádságról szólt, és azt ajánlotta, hogy olvassam el. Hazavittem, és elkezdtem olvasni. Csak az első három oldalon tizenkét olyan fogalom volt, amelynek utána kellett néztem az értelmező szótárban. Visszaadtam a könyvet a plébánosnak, és udvariasan megköszöntem.”

Kis szünet után az öreg így folytatta: „Ettől kezdve lemondtam minden imádkozási kísérletről, amíg körülbelül négy évvel ezelőtt egy jó barátom azt nem mondta, hogy az imádság nem más, mint a Jézussal való beszélgetés egészen egyszerű módja. Azt javasolta nekem, üljek le egy székre, állítsak szembe egy üres széket, és képzeljem el, hogy azon a széken Jézus ül. Ez nem is olyan furcsa dolog, hiszen Jézus végül is azt ígérte: Minden nap veletek leszek. Aztán egyszerűen beszéljek hozzá, és meséljek el neki mindent, ami a szívemet nyomja, és amit ő róla gondolok. Kipróbáltam, pontosan

így tettem. Annyira tetszett nekem, hogy naponta több órát imádkoztam ily módon. De óvatos vagyok, nehogy a lányom rajtakapjon. Alighanem idegösszeomlást kapna, vagy bedugna engem a diliházba.”

A plébános mélyen megrendült, és bátorította az öreg férfit, hogy továbbra is így járjon el. Azután együtt imádkozott vele, föladta neki a betegek kenetét, és elbúcsúzott tőle.

Két nap múlva az asszony felhívta a plébánost, és közölte vele, hogy délután meghalt az apja. „Amikor két óra felé elmentem vásárolni, még az ágyához hívtam, elmesélt nekem egy viccet, és pusztán adott. Amikor egy órával később visszaértem, halott volt. De van itt még valami furcsaság. Mielőtt apám meghalt volna, szemmel láthatóan oldalra fordult, és az ágya melletti üres székre tette a fejét.”

Forrás: Betendes Gottes Volk, 2015/4

Semmiből sem jó a sok

Tizennyolc éves voltam, amikor szülőfalu plébánosa vendégül látta az esperesi kerület papjait. Tizenöt fogásos ebédet készített. Többekkel együtt én is felszolgáló voltam. Elhatároztuk, hogy a felszolgálás után végigesszük az étlapot. Én a negyedik fogásig jutottam. A rosszullet határáig jóllaktam. Majdnem három napig nem kívántam az ételt. Olyan kellemetlen élmény volt, hogy elhatároztam: soha nem leszek mértéktelen evésben-ivásban.

Életünk nagy igazsága ez, semmiből sem jó a sok:

Aki sokat eszik, árt önmagának.

Aki sok alkoholos italt iszik, tönkreteszi önmaga és mások életét.

Aki sokat pihen, ellustul, képtelen lesz a rendszeres munkavégzésre.

Akinek túl sok a pénze, elveszti szellemi-lelki érdeklődését és embertársi kapcsolatait.

Aki túl sokat dolgozik, beleroppan.

Aki túledzi magát, nem tud versenyeket nyerni.

Aki túlságosan akar, görcsös lesz.

Aki túl sok feladatot vállal, egyiket sem tudja jól megoldani.

Aki sokat harcol, egy idő után nem tud békében élni.

Aki túl sokat hisztériázik, elveszti egyéniségét, vonzerejét.

Aki túl sokat morog, elviselhetetlen lesz.

Aki a gyönyörök útján akar haladni, annak a gyönyör lesz a végzete.

Aki túl sok terhet vállal magára, összeroppan.

A népi mondások is alátámasztják a címben megfogalmazott igazságot.

„Ami sok, az megárt.”

„Ki sokba avatkozik, egynek sem felel meg.”

„Ki sokba fog, keveset végez.”

„Néha a soknak a fele is elég.”

„Sokat a szekér sem bír.”

„Soknak sok kell.”

„Sok nem használ, kevés nem árt.”

„Sok van annak, ki többet nem kíván.”

„Sokat akar a szarka, nem bírja a farka.”

(Czuczor-Fogarasi szótár)

A mértéktelenség életünk alapszabálya.

Minden évben – egy hónapon keresztül – megpróbálok naponta 100-150 oldalt elolvasni. Sok áldása van, de mindig érzem, ügyelni kell arra, nehogy a könyvek, a betű rabja legyek.

A túlzások mindig rabságba ejtenek, vagy rossz vége lesz. Az orvosok sokszor figyelmeztetnek a bőséges folyadékfogyasztásra. Egy asszony annyira túlzásba vitte, hogy szervezete nem tudta feldolgozni a rengeteg megivott folyadékot, és ez okozta a halálát.

Jézus is figyelmeztet a sok és kevés gondolkörére: „Sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak” (Mt 22,14), továbbá: „Tágas a kapu és széles az út, amely a pusztulásba visz, bizony sokan mennek be rajta. De milyen szűk a kapu és milyen keskeny az út, amely az életre visz, bizony kevesen találják meg azt” (Mt 7,13-14).

Pál apostol is figyelmeztet: „Nem tudjátok, hogy egy kevés kovász az egész tésztát megerjeszti” (1Kor 5,6)?

Aki a sok és a kevés között megtalálja az ideális mértékpontot, az nemcsak életbölcességet gyakorol, hanem Isten Országá alapszabályát is megtalálja. Szent Ferenc egyszerűen fogalmazta meg ezt az igazságot: „Keveset tégy, de azt jól!”

Vincze József